

Ὁ Ἰούδας

Κωστὴ Μπαστιᾶ

Γιατί ὁ Ἰούδας πῆγε κοντά στό Χριστό, ἀφοῦ δέν ἀγαποῦσε καί γιατί δέν ἔφυγε νωρίτερα, χωρίς νά προδώσει;

Τήν ἀπάντηση δέν χρειάζεται νά μᾶς τήν δώση, οὔτ' ἡ φιλοσοφία, οὔτ' ἡ ποίηση. Μᾶς τήν δίνει καθημερινά ἡ ζωή. Κι ἀκόμα πιά πραγματικόν μᾶς ξαναζωντανεύει τόν Ἰούδα, ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός μας. Μήπως ἀπ' ἀγάπη ζυγώνει ὁ καθένας μας τήν θρησκεία, τήν ἐπιστήμη, τήν τέχνη, ἢ τήν διακυβέρνηση τοῦ λαοῦ; Μήπως ἡ ἀγάπη εἶναι τό θεμέλιο τῶν θεσμῶν μας; Καί μήπως ἡ προδοσία δέν ἔχει γίνει κανόνας τῆς πολιτικῆς, τῆς κοινωνικῆς καί τῆς πνευματικῆς ἀκόμη ζωῆς;

Γιατί ἀποροῦμε μέ τίς ἐσωτερικές ἀντιφάσεις τοῦ Ἰούδα καί τίς βρίσκουμε ἀσυνήθιστες καί τερατώδεις καί δέν παραξενεύομαστε διόλου, οὔτε βρίσκουμε τερατώδεις τίς δικές μας ἀντινομίες; Ἐμεῖς δέν εἴμαστε κείνοι πού ἔξῃ μέρες κουρελιάζουμε τό νόμο καί τήν ἔβδομη, τήν Κυριακή, τόν προσκυνοῦμε; Ἐμεῖς δέν ἔχουμε διακηρύξει, πῶς δέν χρειάζεται νά ἔναι κανείς πιστός γιά νά ἔναι θεολόγος; Δέν εἴμαστε ἀκόμα ἔμεῖς κείνοι πού ἔχουμε ὑποβιάσει τή μελέτη τῆς Θείας Διαθήκης σέ παιχνίδι μιᾶς λαίμαργης καί περιεργῆς διάνοιας;

Ἡ μήπως ξεχνᾶμε πῶς παίζουμε τήν κωμωδία τῶν αὐστηρῶν συζύγων, ἐνῶ στήν πραγματικότητα εἴμαστε ἡ ἐνσάρκωση τῆς μοιχείας; Οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι, πού παρασταίνουν τό πρῶτό τους Ἡρα-

κλεῖς τῆς ἠθικῆς, δέν εἶναι οἱ κυνικώτεροι πορνοβοσκοί; Καί στούς ἴδιους ἄνθρώπους δέν συναντᾶμε ταυτόχρονα, τόν πατριώτη καί τόν κάπηλο, τόν κήρυκα τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καί τόν ματαιόδοξο εὐδαιμονιστή καί τόν διανοούμενο, πού δέν ἔχει οὔτε τήν πιά παραμικρή δυνατότητα νά σκεφτῆ;

Μέ τοῦ νοῦ τή σύλληψη, ὅπως λέει κι ὁ Ἄμλετ, πλησίασε ὁ Ἰούδας τό Χριστό κι ὁ ἁμαρτωλός του νοῦς τόν κράτησε κοντά του κι ὁ ἴδιος νοῦς τόν ἔσπρωξε στήν προδοσία.

Ἔτσι ὁ Ἰούδας γίνεται ὁ φυσικός πρόγονος τοῦ ἐπαναστατημένου διανοούμενου ὄλων τῶν καιρῶν κι ὄλου τοῦ κόσμου. Γίνεται τό σύμβολο ὄλων κείνων πού σπρώχνουν τό νοῦ νά προβαδίσῃ κι ἀφίνουν ἄτονη καί βραδυποροῦσα τήν καρδιά. Θάνατος τῆς ἀγάπης, πού σημαίνει θάνατος τοῦ ἀνθρώπου, αὐτή εἶναι στήν οὐσία τῆς ἡ πραγματικότητας τοῦ Ἰούδα. Εἶναι ἡ αἰώνια νύχτα. Ἐνῶ στόν τάφο τοῦ Χριστοῦ, ἀναστηνόταν τό αἰώνιο ἀνέσπερο φῶς.

“ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ”

Περιοδική ἔκδοση Ι.Ν. Αγ.Ζώνης
ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
Ἐκδότης: Ι.Ν.Αγ.Ζώνης • www.agiazoni.gr
Υπεύθυνος: Αρχιμ. Ἀνθιμος Ἡλιόπουλος
Ἀγίας Ζώνης 27Α,
Ἀθήνα 11352 • τηλ.: 210 8674250
28 Ἀπριλίου 2016, Ἀριθ. Φυλ. 10
Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορές δεκτές

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 10 ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2016

Οἱ πέντε πληγές

Ἀγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

Ἐπέτρεψε ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, νά Τοῦ τρυπήσουν τά χέρια ἐξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν πολλῶν χειρῶν - δάση χειρῶν - τά ὁποῖα φόνευσαν, ἔκλεψαν, ἔκαψαν, ἄρπαξαν, παγίδευσαν, βιαιοπράγησαν. Καί νά τοῦ τρυπήσουν τά πόδια γιά τίς ἁμαρτίες πολλῶν ποδιῶν - δάση ποδιῶν - πού περπάτησαν στό κακό, σύλησαν τήν ἀθωότητα, καταπάτησαν τό δίκαιο, μόλυναν τά ἱερά καί πάτησαν τήν καλοσύνη. Καί τοῦ τρύπησαν τό στήθος ἐξαιτίας πολλῶν πετρωμένων καρδιῶν - νταμάρια καρδιῶν - στίς ὁποῖες γεννήθηκε κάθε μοχθηρία καί κάθε ἀσέβεια καί οἱ ἱερόσυλοι λογισμοί καί οἱ κτηνώδεις ἐπιθυμίες καί στίς ὁποῖες μέσα ἀπό ὄλους τοὺς αἰῶνες σφυρηλατήθηκαν κολασμένα σχέδια ἀδελφοῦ ἐναντίον ἀδελφοῦ, γείτονα ἐναντίον γείτονα, ἀνθρώπου ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Τά χέρια τοῦ Ἰησοῦ τρυπήθηκαν γιά νά θεραπευθοῦν τοῦ καθενός τά χέρια ἀπό τά ἁμαρτωλά ἔργα. Τά πόδια τοῦ Ἰησοῦ τρυπήθηκαν γιά νά ἐπιστρέφουν καθενός τά πόδια ἀπό τοὺς ἁμαρτωλοὺς δρόμους. Τό στήθος τοῦ Ἰησοῦ τρυπήθηκε γιά νά πλυθεῖ κάθε καρδιά ἀπό τίς ἁμαρτωλές ἐπιθυμίες καί σκέψεις.

Οἱ πέντε πληγές τοῦ Ἰησοῦ ἄς σοῦ μάθουν, νά φροντίζεις τίς πέντε αἰσθήσεις σου γιά τόν ζῶντα Θεό. Οἱ πέντε πληγές τοῦ Ἰησοῦ εἶναι πέντε πηγές πεντακάθρου αἵματος, μέ τό ὁποῖο πλύθηκε τό ἀνθρώπινο γένος καί ἀγιάσθηκε ἡ γῆ. Ἀπ' αὐτές τίς πέντε πληγές χύθηκε ὄλο τό αἷμα τοῦ Δικαίου, ὄλο μέχρι τήν τελευταία σταγόνα. Ὁ Θαυματουργός Κύριος, πού ἤξερε νά πολλαπλασιάσει τοὺς ἄρτους καί μέ πέντε ἄρτους νά χορτάσει πέντε χιλιάδες πεινασμένους, πολλαπλασιάζει ἐκεῖνο τό πεντακάθαρο αἷμα Τοῦ καί μ' αὐτό τρέφει καί ἐνώνει σέ χιλιάδες ναούς πολλά ἑκατομμύρια πιστῶν. Αὐτό εἶναι ἡ Θεία Κοινωνία.

Τήν Μ. Παρασκευή πλησίασε ψυχικά μαζί μέ τήν Παναγία Θεομήτορα κάτω ἀπό τό Σταυρό γιά νά σέ πλύνει ἐκεῖνο τό ζωοποιό αἷμα ἀπό τίς πέντε πληγές τοῦ Ἰησοῦ. Γιά νά μπορεῖς μέ τήν καθαρισμένη καί ἀναζωογονημένη ψυχή νά φωνάξεις τήν Κυριακή μαζί μέ τίς Μυροφόρες: Χριστός Ἀνέστη!

Τὸ ἐσφαγμένον ἄρνιον

Παναγιώτη Νέλλα

Ἡ Θ. Λειτουργία ἀναπαριστᾷ, δηλαδή κάνει ἀληθινὰ καὶ πραγματικά, ἐκ νέου παροῦσα καὶ ἐνεργητικὴ ἀνάμεσά μας, τὴ θυσία, τὸ σταυρό, τὸ θάνατο, τὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Ἀκριβέστερα, μέσα στὴν ἄλλη ἀντίληψη καὶ ὀργάνωση τοῦ χρόνου ποὺ ἔχει ἡ Ἐκκλησία στὸ λειτουργικὸ χρόνο μᾶς ἐξάγει ἀπὸ τὸν καθημερινὸ χρόνο τῆς διαρκοῦς ἀνακύκλησης, τὸν χρόνο τὸν κομματιασμένο σὲ παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον καὶ μᾶς ὁδηγεῖ στὸν χρόνο ἐκεῖνο, τὸν σταθερὸ καὶ μόνιμο ὅπου ὅλα τὰ γεγονότα, παρελθόντα καὶ μέλλοντα, εἶναι διαρκῶς παρόντα.

Ἔτσι μᾶς κάνει ἐμᾶς σήμερα νὰ γινόμεστε ἀληθινὰ καὶ πραγματικά σύγχρονοι τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μὴν ὑστεροῦμε σὲ τίποτε, ὅταν μετέχουμε στὴ Θ. Εὐχαριστία, ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ Κυρίου, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν μέρος στὸ Μυστικὸ Δεῖπνο. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο σήμερα, Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ἡ Ἐκκλησία μας ἀναπαριστᾷ τὰ Πάθη, τὸν Σταυρό, τὴν Ταφὴ τοῦ Κυρίου. Πηγαίνοντας ἔτσι στὸν Ἐπιτάφιο, πηγαίνουμε ἀληθινὰ καὶ πραγματικά σὲ μία κηδεῖα. Πηγαίνουμε στὴν κηδεῖα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ «ἐσφαγμένου ἄρνιου». Τὸ «ἐσφαγμένον ἄρνιον» εἶναι ὁ ποιμὴν. Αὐτὸ δείχνει τὴν πραγματικὴ ἀγάπη. Ὅποιος ἀγαπᾷ δὲν συμβουλεύει ἀπλά, δὲν δι-ορθώνει, δὲν τιμωρεῖ, παίρνει ἐπάνω του τὰ λάθη τοῦ ἀγαπημένου του. Ἡ ἀγάπη εἶναι συμμετοχὴ στὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου, ἔξοδος ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας, θυσία.

Ἡ δεύτερη διάσταση εἶναι ὅτι ὁ Νυμφίος Χριστὸς τελεῖ τοὺς γάμους Του με τοὺς

ἄνθρώπους ὡς «ἄρνιον ἐσφαγμένον». Γάμος εἶναι ἡ θυσία. Ἡ θυσία ὄχι τῶν ἄλλων ἀλλὰ ἡ δική Του. Ἡ νυμφικὴ παστὰς τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ Σταυρὸς Του.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος χρησιμοποιοῖ μία πολὺ ἐκφραστικὴ εἰκόνα γιὰ νὰ δείξει αὐτὴ τὴν πραγματικότητα. Ἦταν, λέει, ἡ ἀνθρωπότητα μεμνηστευμένη με τὸν Χριστὸ στὸν Παράδεισο. Ἀλλὰ ἀντὶ νὰ δεχθεῖ νὰ ὁδηγηθεῖ στοὺς γάμους με τὸν Χριστό, ἐγκατέλειψε τὸν Χριστό. Ἐξεπόρνευσε, κυλίστηκε στὸ βουρκο τῆς ἁμαρτίας. Καὶ ὁ Χριστὸς, σὰν μανικὸς ἐραστὴς τῆς ἀνθρωπότητας, ἔφαξε νὰ τὴ βρεῖ, τὴ ζήτησε, ἔφθασε στὸ καταγῶγιο ποὺ βρισκόταν καὶ ὅταν παρουσιάστηκε μπροστὰ τῆς δὲν παρουσιάστηκε σὰν Θεός, δυνατός, ἀλλὰ σὰν ἀπλὸς κοινὸς ἄνθρωπος. Γιὰ νὰ μὴν τρομάξει ὅταν τὸν δεῖ ἢ γιὰ νὰ μὴν ντραπεῖ. Καὶ δὲν τῆς ζήτησε τὸ λόγο, τί ἔκανε, γιατί ἔφυγες ἢ πῶς κατάντησες ἔτσι, ἀλλὰ ἀπλά τὴν πῆρε, τὴν καθάρισε, τὴν ξαναομόρφησε, τὴν ξαναστόλισε καὶ γιὰ νὰ μὴ τοῦ φύγει πάλι τὴν ἔκανε σάρκα Του, σῶμα Του. Αὐτὸ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Τὸ σῶμα τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἓνας ἄλλος πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας χρησιμοποιοῖ μία ἐξ ἴσου ἐκφραστικὴ εἰκόνα. Ὁ Θεός, λέει, δημιούργησε ὄλο αὐτὸ τὸ μεγαλειῶδες σύμπαν, τ' ἀστέρια καὶ τοὺς γαλαξίες, ὅλη αὐτὴ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴ φόρεσε σὰν στολίδι, ὅπως οἱ θερμοὶ τῶν ἐραστῶν στολίζονται γιὰ νὰ συγκινήσουν τοὺς ἀγαπημένους τους. Ἀλλὰ ὅταν οἱ ἄνθρωποι δὲν συγκινήθηκαν καὶ δὲν ἀντα-

ποκρίθηκαν σ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη καὶ ἔφυγαν μακριὰ του, ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος. Τοὺς πλησίασε πιά σὰν ἄνθρωπος. Καὶ τοὺς γιάτρεψε ὅταν ἦταν ἄρρωστοι, τοὺς τάισε ὅταν ἦταν πεινασμένοι, τοὺς εὐεργέτησε με κάθε τρόπο μήπως καὶ τοὺς συγκινήσει. Ἀλλὰ καὶ ὅταν πάλι δὲν συγκινήθηκαν, ὁ Χριστὸς ἀνέβηκε πάνω στὸ Σταυρό, ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του καὶ σ' αὐτὴ τὴν κατάντια ποὺ ἦταν με τὰ αἵματα νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ χέρια, ἀπὸ τὸ μέτωπο, με σφαγμένη τὴν καρδιά, στέκεται ἐκεῖ μήπως καὶ τὸν λυπηθοῦν καὶ τὸν ἀγαπήσουν. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Καὶ αὐτὸ μᾶς ὁδηγεῖ στὴν τρίτη διάσταση, στὸ γεγονός δηλαδή ὅτι ὁ Θεὸς ἦρθε στὴ γῆ καὶ ἔζησε ὅπως ζοῦμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, δούλεψε, κουράστηκε, ἐγκαταλείφθηκε ἀπὸ τοὺς δικούς του, βρέθηκε μέσα στὴ μοναξιά, στὴν ἔσχατη ἀπελπισία, στὴν προδοσία, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχει τίποτα, καμμιὰ συνθήκη δική μας, κανένας πόνος ποὺ νὰ μὴν τὸν ἔχει περάσει. Καὶ «ἐπὶ γῆς κατῆλθε ἵνα σώσῃ Ἀδὰμ καὶ ἐν γῆ μὴ εὐρηκῶς», ὅπως φέλνουμε σήμερα στὴν Ἐκκλησία, «μέχρις Ἄδου κατελήλυθε ζητῶν». Καὶ κατέβηκε στὸν Ἄδη. Καὶ παραμένει ὡς «ἐσφαγμένον ἄρνιον» εἰς τοὺς αἰῶνες.

Ὁ Ξένος

Γεωργίου Μαντζαρίδη

Εἶναι πικρὸ νὰ ξενιτεύεσαι καὶ νὰ ζεῖς κάπου ὡς ξένος. Καὶ εἶναι ἀκόμα πιὸ πικρὸ νὰ ζεῖς στὸν τόπο σου ὡς ξένος καὶ ἀνέστιος. Νὰ σὲ φθοῦν καὶ νὰ σὲ μισοῦν θανάσιμα οἱ συμπατριῶτες σου, οἱ δικοὶ σου, τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ σου.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν ξενιτεία γνώρισε ὁ Θεὸς ποὺ ἦρθε καὶ ἔζησε ὡς ἄνθρωπος μέσα στὸν κόσμο. Αὐτὴ ἡ ξενιτεία σφράγισε ὀλόκληρη τὴν ἐπίγεια ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ξενιτεία ποὺ ἀπομάκρυνε ἀπὸ κοντὰ του ἀκόμα καὶ τοὺς πιὸ στενοὺς μαθητὰς του. Τὴν ἀπαράκλητη ξενιτεία.

Καὶ τώρα, μετὰ τὴ σταύρωση καὶ τὴ θανάτωσή του, ἔρχεται ὁ Ἰωσήφ, «ὁ ἀπὸ Ἀρριμαθαίας εὐσχήμων βουλευτῆς» (Μάρκ. 15, 43), καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸν Πιλάτο νὰ λάβει τὸ νεκρὸ σῶμα αὐτοῦ τοῦ ξένου: «Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ἵνα κρύψω ἐν τάφῳ, ὅς ὡς ξένος οὐκ ἔχει τὴν κεφαλὴν ποῦ κλῖναι».

Τελικὰ δόθηκε ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους σ' αὐτὸν τὸν Ξένο τόπος, γιὰ νὰ γείρει τὸ κεφάλι του· τοῦ δόθηκε ὁ σταυρός. Καὶ αὐτὸς «κλῖνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα» (Ἰω. 19, 30).

Αὐτὸν τὸν Ξένο, ποὺ γνωρίζει νὰ ξενίζει «τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους», ἔλαβε ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὸν Πιλάτο, γιὰ νὰ τὸν φιλοξενήσει στὸν τάφο του. Ἐλαβε καὶ τοποθέτησε «ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ» (Ματθ. 27, 60) «τὸν παρέχοντα πᾶσι ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος».